

Een Weerzien.

hem vroeg: Hou je nu wel een beetje, een heel klein beetje van me? sloeg hij zijn armen om haar hals en haar kussend met de onstuimigheid van wilden jongen, zei hij: Erg veel, tante, vreeselijk veel... Ze zou hem terug brengen naar zijn grootma, beloofde ze, en hij klapte in zijn handen van plezier, dat ze medeging. Ze wist, dat ze moesten komen langs 't belastingkantoor, waar Henri werkte. Een groot verlangen was dien morgen in haar hem te zien, te zien zijn glimlach vooral tegen haar en kleine Frans. Onderweg vertelde Frans veel van zijn grootma en zijn oom, en gedurig kwamen die twee woorden „oom Henri” tot haar, een lichte ontroering van geluk vluchtigend door haar hoofd. Ze vroeg hem of oom wist, dat hij bij haar was dien morgen. Hij antwoordde van ja. Oom Henri had gezegd: Je moet tegen tante Marie heel lief en bescheiden zijn, dan zal ze misschien van je gaan houden en dat is erg prettig voor je, want ze houdt alleen van goede mensen en goede jongens, omdat zijzelf zoo goed is... Luchtig, als dansten ze uit zijn mond, zwierden die woorden naar haar toe, maar ze bleven bij haar, niet weg-te-dringen, telkens opnieuw suizend door haar denken als een orgeldeuntje, dat blijft hangen in 't hoofd den ganschen dag... *Omdat zijzelf zoo goed is, omdat zijzelf zoo goed is...* Ze sloegen de straat in, waar zijn kantoor was. Bij 't derde raam zat hij altijd, gebogen over zijn lessenaar, maar vaak even opkijkend bij 't voorbijgaan van menschen. Marie voelde 't kloppen van haar hart, en gemaakt druk begon ze te babbelen met Frans. Daar stond hij te praten met een klerk, wijzend op een groot vel papier vóór hen, op den lessenaar. Hij zag hen niet, meende ze... Ja toch. Zijn hoofd boog zich naar de straat, met een lachend knikken. Hij kwam even bij 't venster, zwaaide nog eenige oogenblikken met zijn hand naar Frans, die achterom kijkend, bleef wuiven, tot ze omsloegen den hoek, en opeens waren in 't Park, Toen ze Frans had thuis gebracht, haastte zij zich terug, vreemd ontroerd door 't bezoek van dat jongetje, aldoor, als in droom, bij 't gaan door de zonnig-stille straten, bemijmerend de liefde voor Henri, die zij voelde

aanzwellen, al meer en meer, vullend haar denken, wegdrijvend al 't andere...

Ze zouden een tochtje naar buiten maken, mevrouw Heerlen, Henri en kleine Frans, Klara en Marie. Een vooruitzicht van een langen dag van genieten voor Marie, een dag waarop zij met hem zou dwalen door bosschen en lanen, insnuivend zonnige dennengeuren, drinkend met trillende oogen de kleuren van bloemen en planten. Ze had eerst gemeend, dat Klara niet mee zou gaan, en toen zij hoorde van wèl, was een oogenblik ontevreden teleurstelling geduisterd door haar blij-lichte gedachten, maar die verdween spoedig, want juist sprong innig-verheugd over zoo'n dag naar buiten, de kleine Frans haar in dolle dartelheid om den hals. Toch was 't haar, den volgenden morgen bij 't opstaan, toen ze zag, hoe uit den vlokkig gewolkten hemel een losse regenbui neerspatte, alsof zij maar wenschen mocht, dat die regen aanhield, den ganschen dag. Een voorgevoel was bij haar, iets angstig-dreigends deed haar dralen met 't zich aankleeden en 't was niet met vreugde dat zij de wolken zag verdwijnen en langzaam den geheelen hemel ijlig licht-blauw zag worden met hier en daar nog, als verdwaald, een grijzig plekje. Ze begreep dat gevoel van angst-in-blijdschap niet, wèl dacht ze gedurig met verdriet er aan dat Klara met hen medeging.

Maar toen ze in 't bosch zoo gezellig in 't mos lagen, allen vroolijk babbelend en plagend — mevrouw Heerlen zei telkens met een gelukkig gezicht, dat ze zich vandaag wel tien jaar jonger voelde —, Klara jolig ravotte met kleine Frans, — als speelsche honden rolden ze over elkaar, — toen moest ze opeens denken aan dat vreemd-bange gevoel bij 't opstaan en naar Klara kijkend, die ongedwongen, als een leuke, wilde jongen, door 't bosch holde, moest ze toch bij zichzelf zeggen, dat die vrees voor 't verstoord zien door haar van een harmonieus-schoonen dag — als 't dat geweest was ten minste — een dwaze vrees geweest was...

Henri en Marie waren vooruitgewandeld, mevrouw Heerlen, Klara en Fransje volgden een eind achter hen. 't Smalle paadje, waar door ze langzaam gingen, was overhangen